

החמצת בגדול ביבי, פעמיים

שלחו להדפסה

מעטים המנהיגים שבחלקם נפלה ההזדמנות להפוך מצב בלתי נסבל על פיו. לך, נתניהו נפלו שתיים: המחאה החברתית והמדינה הפלסטינית. בשתייהן החמצת. גדול כבר לא תהיה
דוד הראל

ספוס

בחלקם של מנהיגים נפלות הזדמנויות אינספור לעשייה משמעותית. מקצתם זהו הזדמנות ויפעלו, ואחרים יחמיצו אותה. אך מעטים המנהיגים שנופלת בחלקם הזדמנות לגדולה של ממש; להפיכת מצב בלתי נסבל על פיו, ובכך להירשם בהיסטוריה לצדם של מנהיגים דגולים כלינקולן, צ'רצ'יל, ורוזוולט.

לא חבל? פרופ' דוד הראל

בחלקך, ביבי, נפלו שתי הזדמנויות כאלה, שבכל אחת היית יכול לשנות את מצבו של העם החי בציון מן הקצה לקצה. את שתייהן החמצת. העניין אינו בשיקול דעת מוטעה או בתזמון לקוי, אלא במבנה האישיות שלך ובנטייתך לזרות פחד ולהישען על כוח. בשני המקרים כל שהיית צריך לעשות הוא להפנים ביושר כאב עמוק של הזולת, ולהיות בחמלה אמיתית, תוך ויתור על מה שנראה לך ככבוד עצמי. השאר היה קורה כמעט מאלין, עם קצת חכמה והתמדה. יכולת כזאת, ביבי, פשוט אין לך.

לחצו כאן להגדיל הטקסט

עוד בערוץ הדעות :

- געגועי לג'ורג' בוש / יגאל וולט
- להביט בפני לוחמי השיטת - ולהתנצל / דרור זאבי
- מצרים - ספינה ללא קברניט / אפי איתם
- אנחנו בהריון חברתי, אסור להפיל / ענבל זידר

הנה אחת: המחאה המופלאה שפרצה ברוטשילד לפני כמה שבועות היא האירוע המשמעותי ביותר בחברה הישראלית מאז קום המדינה. העם ניצב שם כאיש אחד, ניצוץ ותמימות בעיניו. והוא כואב עד מאד. נכון, הוא גם צועק, מוחה, מפגין, רוגז ומתלונן. והוא דורש שינוי גדול. אבל בעיקר, ביבי, הוא מתחנן שתקשיב. עיניו נשואות אליך כילד סובל הבוכה להוריו. מפגיני רוטשילד רוצים לראות אותך בעין, ולו רק כדי שתשב איתם ותשתוק, ותקשיב ותפנים - אבל על אמת. אחר כך תוכל ללכת לדרכך ולחפש פתרונות.

זרחים עד אימה. נתניהו ושטייניץ (צילום: נועם מושקוביץ)

ואתה? קר ומנוכר, וזחוח עד אימה, אפילו לא חשבת להגיע. לא ייאמן! ברור שעוגת התקציב מוגבלת, אך השאלה אינה מה היה קורה לו היית רוטשילד, אלא מה היה קורה לו היית ברוטשילד. הרי הופעת במהירות הבזק בהתרחשויות זניחות בהרבה, מלא עזוז ומרץ. היש לך מושג איך היו נראים פני הדברים לו הגעת לרוטשילד בעצמך לפני שבועיים-שלושה, במקום להקים ועדות או לשלוח את מזכיר הממשלה ואת שרת הספורט למיקרופונים?

כשישאלו אותך נכדיך איך היה שם בקיץ 2011, איך נראו האוהלים, איזו אנרגיה זרמה שם, כיצד נראו ונשמעו האנשים, ומה נכתב על הפוסטרים שנישאו בכל יד, מה תגיד להם? ששמעת מיועציך? שקראת בעיתון? שהיית עסוק במינוי ועדות או בניהול המדינה? זו המדינה, ביבי! זהו העם, כאבו כן ואמיתי, והוא מתעצם מיום ליום.

ההזדמנות האחרת ניקרתה לפניך באביב, כשהרשות הפלסטינית הודיעה על כוונתה להכריז עצמאות בספטמבר. אין הבדל גדול, ביבי. גם כאן יש עם כואב, שמרגיש עשוק ומדוכא, ורוצה שינוי דרמטי. נכון, גם הוא זועם, ולפעמים אף [יורה ופוגע קשות](#), כמו בימים האחרונים. אבל גם הוא נושא פניו אליך קודם כל להבנה ולחמלה, שבסופן ישועה. ולא רק הוא: לצדו עם נוסף, שלנו, שמסתאב והולך, בהפכו לכובש יהיר, אדנותי ואכזר. גם לו מגיע שחרור ממצב בלתי אפשרי.

ואתה? אפילו לשיטתך שאין עם מי לדבר ואין על מה, היית צריך להיות הראשון שמקדם בחום ובברכה הכרזה שכזו. לא רק בשבילם אלא גם בשבילנו. הפתרונות לסוגיות הקשות היו מגיעים אחר כך, מתוך דיון מורכב ומעמיק בין שתי מדינות, כשוים מול שוים. היית יכול להביא לתיקון קרדינלי ביישום חלקים עקרוניים במגילת העצמאות שלנו. האם יש לך מושג איך היו נראים פני הדברים (כן, גם בעניין מתקפת הפיגועים האחרונה בדרום) לו היית צובע את ספטמבר בוורוד ובתכלת של ברכה ושלום, במקום לעשות הכל כדי להפוך אותו לספטמבר שחור נוסף?

שתי הזדמנויות לגדולה היו לך, ביבי. את שתיהן החמצת בגדול. פשוט אין לך את זה. יהיה מה שיהיה, גדול כבר לא תהיה. לא חבל?

פרופ' דוד הראל מהפקולטה למתמטיקה ומדעי המחשב במכון ויצמן הוא חתן פרס ישראל ופרס א.מ.ת. וחבר האקדמיה הלאומית הישראלית למדעים.

גולשים מוזמנים להציע טורי דעה: opinions@y-i.co.il

[חדשות ב-SMS](#) - עדכונים מחדר החדשות של ynet ישירות לסלולרי שלכם.

תגיות: בנימין נתניהו | מחאת האוהלים | מדינה פלסטינית
[חזרה](#)